

Arrest

nr. 107 905 van 1 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 12 mei 2012 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 14 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 juni 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 30 oktober 2012 (RvV 30 oktober 2012, nr. X).

1.3. Verzoekers dienden op 4 december 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 januari 2013 beslissingen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten S.(...) H.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/12/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 14 mei 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 mei 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 oktober 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 4 december 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van Ahrdo waarin deze ingaan op het werk dat de betrokkene voor hen uitgevoerd zou hebben en de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag documenten van Ahrdo naar voren bracht, dat de betrokkene een dergelijke brief dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de brief terugslaat op de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een pv dd. 21/08/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat hij dit pv reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene getuigenissen naar voren brengt van mensen die op 18/08/2011 in Afghanistan gezien zouden hebben dat zijn kind werd aangereden waarbij opgemerkt moet worden dat getuigenissen van onbekenden geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat deze getuigenissen verhalen over een gebeurtenis dd. 18/08/2011, dat de betrokkene dergelijke getuigenissen dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de getuigenissen een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest uit België over een kind naar voren brengt naar aanleiding van een ongeval in Afghanistan waarbij opgemerkt moet worden dat een medisch attest enkel kan zijn wat het is, een opsomming van letsels, dat de oorzaak die erop vermeld staat enkel door de betrokkene gebracht kan zijn, dat de betrokkene om het even wat als oorzaak naar voren kan brengen, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 26/06/2012 stelde dat 'Het auto-ongeluk waarvan uw zoon het slachtoffer werd wordt op zich echter niet betwist, de reden die u ervoor opgeeft wel'. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een usb-stick heeft met foto's erop waarbij opgemerkt moet worden dat foto's enkel zijn wat ze zijn, afbeelding van personen of zaken, zonder aanduiding van de plaats waar of de tijd wanneer ze genomen zouden zijn. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/11/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/12/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 14 mei 2012 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 23 mei 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 oktober 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze zich aansluit bij de verklaringen van haar man waarbij opgemerkt moet worden dat de man van de betrokkene, S.(...) H.(...), ov (...), samen met de betrokkene op 04/12/2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor de man van de betrokkene op 10 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 30/10/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf\ wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"Eerste onderdeel: geen afdoende motivering

Manifeste appreciatiefout: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1 991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet Motivering Bestuurshandelingen) bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan. Verzoekers zullen aantonen dat de motivering niet afdoende is.

Artikel 51/8 van de wet van 1980 bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde prees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die toch hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.";

De bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot het onderzoeken of er effectief "nieuwe elementen" in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht.

Het komt niet toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de bewijswaarde, de pertinentie of de impact van deze nieuwe elementen te beoordelen op de geloofwaardigheid van de kandidaat vluchteling, maar enkel de "nieuwigheid" ervan.

Op 22 december 1995 heeft de Raad van State een schorsing uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag,

met name een brief uitgaande van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995).

In een ander dossier heeft de Raad van State zich uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van inoverwegingname van een Indische asielzoeker terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigen (C.E., 57.384, 5 januari 1996).

Gelet op deze rechtspraak, is de motivering in casu dan ook niet afdoende. De stukken voorgebracht door verzoekers zijn relevant en nieuw en moeten dus leiden tot een nieuw asielonderzoek.

Dat de tegenpartij ten onrechte de nieuwe elementen aangehaald door de eiser buiten beschouwing heeft gelaten en deze niet heeft beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich heeft schuldig gemaakt dan machtsoverschrijding en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing stelt dat de documenten reeds eerder hadden voorgelegd kunnen worden. Dit is pertinent onjuist en men kan uit het administratief dossier niet eens afleiden of men wel een onderzoek heeft gedaan hierover. Bij gebreke aan meer informatie is dit een blote bewering, die geen enkele motivering kan dragen. De brief van Ahrdo is nieuw en kon niet eerder voorgelegd worden.

De inhoud ervan is bovendien ten zeerste controleerbaar. Ahrdo is een internationaal erkende mensenrechtenorganisatie. Men kan eenvoudig contact opnemen met de organisatie om na te gaan of verzoeker voor hen heeft gewerkt.

Het document met een niet geverifieerde bewering - de brief kon eerder neergelegd worden — van tafel vegen, is een onjuiste minstens niet afdoende motivering.

Ten andere moet erop gewezen worden dat verzoeker gevaar loopt in Afghanistan omwille van zijn profiel, als medewerker van een mensenrechtenorganisatie. Hij brengt hierover verschillende nieuwe bewijzen voor: foto's op

de USB stick en een brief van de voorzitter van de organisatie. Dit zijn zeer serieuze nieuwe bewijzen, die aantonen dat het profiel van verzoeker weldegelijk dat is van een medewerker van een mensenrechtenorganisatie. Het UNHCR stelt omtrent verzoekers profiel het volgende :

"There is a systematic and sustained campaign by armed anti-Government groups to target civilians associated with, or perceived as supporting, the Afghan Government or the international community, particularly in areas where such groups are active. Attacks by armed anti-Government groups, which have ranged from intimidation, assassinations, abductions and stand-off attacks, to the use of improvised explosive devises (IEDs) and suicide attacks, increasingly target civilians associated with or perceived as supportive of the Government and the international community/ISAF. Targeted civilians include Government officials and civil servants, Government-aligned tribal leaders, Ulema Council (a national clerics' body) members, religious scholars, judges, doctors, teachers, and workers on reconstruction/development projects.

(...)

UNHCR considers that persons associated with, or perceived as supportive of, the Government and the international community and forces, including Government officials, Government-aligned tribal and religious leaders, judges, teachers and workers on reconstruction/development projects, may, depending on the individual circumstances of the case, be at risk on account of their (imputed) political opinion, particularly in areas where armed anti-Government groups are operating or have control. "

Ook wordt het volgende gesteld met betrekking tot de specifieke activiteiten van de NGO's:

In light of the foregoing, UNHCR considers that humanitarian workers and human rights activists, who are perceived to be associated with the Government and/or the international community, or to express or hold critical views on sensitive issues, such as corruption, conservative practices related to Islam and women's rights, may be at risk on account of their (imputed) political opinion or religious views, depending on the circumstances of the individual case.

Het feit dat de NGO AHRDO en het ICTJ (International Center of Transitional Justice, de NGO "Adalaat e Intaqali", vertaald als: "overbrengen van rechtvaardigheid", een NGO waarover verzoeker het heeft, en die effectief een partner is van het AHRDO, zie <http://ahrdo.org/partners/donors.html> waarop het ICTJ vermeld wordt en zie ook <http://www.ictj.org/our-work/regions-and-countries/afghanistan>, hetgeen bevestigt dat ook deze NGO activiteiten heeft in Afghanistan) bezig zijn met de theaterstukken waarin ook vrouwen betrokken worden en dat hierdoor ook participatie van vrouwen aan het openbare leven ter sprake wordt gebracht, wordt door de Taliban zeker als ongepast beschouwt. In die zin valt verzoeker ook onder dit profiel, met name dat hij geassocieerd wordt met een organisatie die de vrouwenrechten ter sprake brengt, waardoor hij in gevaar is.

Ontvoeringen en aanslagen op kinderen in het kader van conflicten met de ouders zijn schering en inslag in Afghanistan. De NGO's spreken van een werkelijke 'golf' (« wave ») van ontvoeringen.

Het relaas van verzoekers is absoluut waarschijnlijk gezien de Afghaanse context.

De bestreden beslissing beweert dat de getuigenissen die worden voorgelegd door verzoekers, met name van personen die getuige waren van de aanrijding van hun zoon, een gesolliciteerd karakter zou vertonen.

Ook een dergelijke appreciatie van nieuwe documenten overstijgt de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. De documenten zijn ontegenstelbaar 'nieuw' en moeten dus leiden tot een overwegingname van de tweede asielaanvraag.

Documenten als bewijs afwijzen omdat ze 'gesolliciteerd' zouden zijn, gaat trouwens in tegen de vrijheid van bewijsvoering in asielzaken. De asielinstanties moeten het geheel van elementen die het asielrelaas ondersteunen, in overweging nemen. Hierbij horen eveneens getuigenissen van derden.

In zijn arrest van 27 november 2002 pleitte de Raad van State voor een ruime interpretatie van het begrip "nieuwe gegevens", in casu werd een nieuw bewijs van een eerder voorgelegd relaas in eerste instantie niet aanvaard door DVZ als een "nieuw gegeven". De Raad van State stelt dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie wel degelijk een nieuw gegeven kan uitmaken:

« Considérant sur les deux branches réunies, que l'acte attaqué constate expressément que la demanderesse "a déjà fait auparavant la même déclaration et qu'elle ne fournit pas de nouveaux éléments"; que, toutefois, l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut, comme l'indique l'acte attaqué, «avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle [la demanderesse] aurait pu les fournir», mais aussi, hypothèse que l'acte attaqué passe sous silence, consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce, le témoignage du 5 novembre 2002 du père G. relatif au massacre des parents de la demanderesse constitue une preuve nouvelle/ car postérieure aux deux premières demandes d'asile de la demanderesse, d'un fait qui s'est produit antérieurement à l'introduction des demandes d'asile; qu'il s'agit donc d'un élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité. »

Vrij vertaald :

"Overwegende aangaande de twee verenigde middelen, dat de bestreden beslissing expliciet vaststelt dat verzoekster 'reeds voordien dezelfde verklaring heeft afgelegd en dat ze geen nieuw element aanbrengt', dat een nieuw element in de zin van het hierboven geciteerde artikel 51/8 dat een nieuw onderzoek van de asielaanvraag verantwoord nochtans betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure binnen dewelke verzoekster ze had kunnen neerleggen, maar kan ook; een hypothese waarover de bestreden beslissing zwijgt, bestaan uit een nieuw bewijs van een voorgaande situatie; dat in casu, de getuigenis van 5 november 2002 van pater G. aangaande het bloedbad van de ouders van verzoekster een nieuw bewijs betreft, aangezien het volgt na de twee eerste asielaanvragen van verzoekster, van een feit dat zich heeft voorgedaan voor de asielaanvraag; dat het dus gaat om een nieuw element in de zin van voormeld artikel 51/8."

In casu heeft verzoeker verschillende nieuwe bewijzen voorgelegd van zijn asielrelaas. Alle stukken en de foto's ondersteunen zijn asielrelaas.

In een arrest van 1 april 2011 besluit de RVV dat als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden bewijs van feiten die zich voorgedaan hebben voor de laatste fase van de asielprocedure maar waarvan het bewijs niet kon worden aangebracht op het laatste nuttige moment in de eerste asielprocedure, nl. de openbare terechtzitting bij de RVV. Het arrest wijst er tevens op dat de aangebrachte bewijselementen beoordeeld moeten worden in het licht van de verklaringen afgelegd door de asielzoeker. (RVV AV, 1 april 2011, nr. 59.178)

Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat de documenten naar voor gebracht bij deze tweede asielaanvraag een ernstige aanwijzing zijn van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reël risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Tenslotte bevat de bestreden beslissing geen enkele feitelijke overweging die ten grondslag ligt aan de weigering van inoverwegingname. De motivering is stereotiep en gestandaardiseerd.

Een afdoende motivering houdt immers in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen."

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een document toe van UNHCR van 2011 over de Sikhs in Afghanistan.

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissingen vinden hun juridische grondslag in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reël risico op ernstige schade zoals bepaald in

artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun tweede asielaanvraag volgende documenten neerlegden: een bevestigingsbrief van de *“Afghanistan Human Rights and Democracy Organization”*, een proces-verbaal van de politiecommandant E. A. Z. van Mazar-e-Sharif van 21 augustus 2011, schriftelijke getuigenissen van 4 personen, met name M. R., M. D., A. G en G. en een enveloppe van TNT.

Eerste verzoeker verklaarde hierbij naar aanleiding van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 januari 2013 het volgende: *“Vandaag kan ik u nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag. Deze zijn :*

1. *Bevestigingsbrief van ‘Afghanistan human Rights and Democracy organization’. Deze brief werd door de genaamde S.(...) A.(...) S.(...) geschreven die directeur is van deze organisatie. Hij bevestigt door deze schrijven dat ik werkzaam was als chauffeur voor AHRDO regionale office en dit van 01/01/09 tot 06/06/10. Hij bevestigt ook dat ik ontslag nam van mijn job wegens het feit dat ik telefonisch bedreigd werd door onbekenden. Ze bedreigden me met de dood en ze bedreigden ook mijn familie te vermoorden. Ook bevestigt hij dat ik hem op 15/09/10 opbelde en hem verteld heb over het ongeluk van mijn zoon. Hij bevestigt ook dat hij mijn zoon in de Mawlan ziekenhuis heeft bezocht en met zijn eigen ogen heeft gezien hoe erg mijn zoon er aan toe was. Hij bevestigt ook dat ik een arm persoon ben en dat ik de ziekenhuis kosten voor mijn zoon niet kon betalen en dat hij die kosten (300 dollars) heeft betaald voor mij.*

2. *Proces verbaal (n° 1328638) van de politiecommandant genaamd E.(...) A.(...) Z.(...) van Mazar e Shariff. Dit klacht gaat omtrent het omver gereden worden van mijn zoon genaamd O.(...) R.(...) door*

onbekenden. Dit gebeurde op 18/08/2011.

Deze klacht word bevestigd door commandant E.(...) A.(...) Z.(...), buurtpolitie, verkeerspolitie van Mazar e Shariff.

Opmaakdatum : 21/08/11

3. Getuigenissen van de personen genaamd M.(...) R.(...), M.(...) D.(...), A.(...) G.(...), G.(...). Ze bevestigen dat op 18/08/11 de genaamde O.(...) R.(...) zoon van S.(...) H.(...) omver gereden door een auto recht tegenover hun winkel. De autobestuurder reed de genaamde o.(...) R.(...) zeer agressief aan en pleegde vluchtmisdrijf.

4. Medisch attest van ziekenhuis Chareloi. Bevestiging van blijvende letstels van zoon van KV genaamd O.(...) r.(...) vanwege een verkeersongeluk in Afghanistan.

KV verklaart ook een usb stick te bezitten met foto's erop. Deze werd niet ingehouden. Hij zou deze eventueel bij een doorverwijzing voorleggen aan het CGVS."

Blijkens het administratief dossier verklaarde tweede verzoekster dat zij zich aansloot bij de verklaringen van haar echtgenoot.

3.7. In de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker wordt met betrekking tot de neergelegde documenten het volgende gesteld: "Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van Ahrdo waarin deze ingaan op het werk dat de betrokkene voor hen uitgevoerd zou hebben en de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag documenten van Ahrdo naar voren bracht, dat de betrokkene een dergelijke brief dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de brief terugslaat op de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een pv dd. 21/08/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat hij dit pv reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene getuigenissen naar voren brengt van mensen die op 18/08/2011 in Afghanistan gezien zouden hebben dat zijn kind werd aangereden waarbij opgemerkt moet worden dat getuigenissen van onbekenden geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat deze getuigenissen verhalen over een gebeurtenis dd. 18/08/2011, dat de betrokkene dergelijke getuigenissen dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de getuigenissen een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest uit België over een kind naar voren brengt naar aanleiding van een ongeval in Afghanistan waarbij opgemerkt moet worden dat een medisch attest enkel kan zijn wat het is, een opsomming van letsels, dat de oorzaak die erop vermeld staat enkel door de betrokkene gebracht kan zijn, dat de betrokkene om het even wat als oorzaak naar voren kan brengen, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 26/06/2012 stelde dat 'Het auto-ongeluk waarvan uw zoon het slachtoffer werd wordt op zich echter niet betwist, de reden die u ervoor opgeeft wel'. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een usb-stick heeft met foto's erop waarbij opgemerkt moet worden dat foto's enkel zijn wat ze zijn, afbeelding van personen of zaken, zonder aanduiding van de plaats waar of de tijd wanneer ze genomen zouden zijn."

3.8. Verzoekers beweren in hun eerste middel, onder verwijzing naar Franstalige rechtspraak van de Raad van State, dat de documenten die zij in het kader van hun tweede asielaanvraag hebben aangebracht, wel degelijk 'nieuw' zijn. Hiermee gaan verzoekers echter voorbij aan de hierboven weergegeven concrete overwegingen uit de bestreden beslissing. Volgens verzoekers beperkt de verwerende partij zich, wat de brief van Ahrdo betreft, tot de bewering dat deze documenten reeds eerder voorgelegd hadden kunnen worden, terwijl de inhoud ervan ten zeerste controleerbaar is. De Raad wijst erop dat de bewijslast dat de bewijsmiddelen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partijen (cf. RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Verzoekers betwisten trouwens niet dat zij in het kader van hun eerste asielaanvraag ook reeds documenten van Ahrdo hadden neergelegd. De Raad stelt vast dat verzoekers geenszins concreet aantonen dat zij de thans neergelegde bevestigingsbrief onmogelijk eerder naar voren konden brengen. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat deze bevestigingsbrief geen datum vermeldt, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat eerste verzoeker, "een dergelijke brief dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag". Waar verzoekers stellen dat de inhoud van deze brief ten zeerste controleerbaar is, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing werd gesteld "dat de brief terugslaat op de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten" en "dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische

asielinstancies” waardoor deze huidige bevestigingsbrief onmogelijk als een *“nieuw gegeven”* kan worden beschouwd *“dat er, wat (hen) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (...) of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade (...)”* zoals bedoeld in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens immers nagaan of de aangevoerde gegevens *“nieuw”* zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

3.9. Naar aanleiding van het betoog van verzoekers dat eerste verzoeker in Afghanistan gevaar zou lopen omwille van zijn profiel als medewerker van een mensenrechtenorganisatie, waarbij zij een aantal paragrafen uit de UNHCR Eligibility Guidelines citeren, dient te worden aangestipt dat in de bestreden beslissingen geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers, doch slechts wordt vastgesteld dat zij bij hun tweede asielaanvraag geen *“nieuwe gegevens”* hadden aangebracht in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan immers zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien dit tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij het document van UNHCR over de Sikhs in Afghanistan, dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlage 3) aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hebben voorgelegd in het kader van hun tweede asielaanvraag. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.10. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Naar aanleiding van de neergelegde getuigenissen van personen over het ongeval van de zoon van eerste verzoeker, werd in de bestreden beslissingen gesteld dat *“getuigenissen van onbekenden geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt”* en dat deze *“een gesolliciteerd karakter hebben”* en dat ze *“geschreven kunnen zijn op aanvraag”*, waardoor de bewijskracht ervan uiterst gering is. In de bestreden beslissingen wordt niet zozeer het ‘nieuwe’ karakter van de neergelegde bewijsmiddelen betwist, waardoor de beslissingen niet indruisen tegen de rechtspraak waarin wordt gesteld dat men in het kader van een navolgende asielaanvraag nieuwe bewijsmiddelen van vroegere situaties kan aanbrengen. De beslissingen gaan evenmin in tegen de vrijheid van bewijsvoering in asielzaken omdat het bewijs via getuigenissen niet verboden wordt. In de beslissingen wordt echter op goede gronden besloten dat de getuigenissen niet uitgaan van de autoriteiten waardoor deze niet als een *“ernstige aanwijzing”* kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.11. Waar verzoekers beweren dat de aangebrachte bewijselementen beoordeeld moeten worden in het licht van de verklaringen van de asielzoeker, waarbij zij verwijzen naar een uitspraak van de Raad na een zitting met drie leden, dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet in het minst verduidelijken welke invloed de hierboven weergegeven verklaringen van verzoekers zouden hebben op de beoordeling van de door hen in het kader van hun tweede asielaanvraag neergelegde bewijsmiddelen. In de bestreden beslissingen worden alle neergelegde documenten besproken. In tegenstelling tot wat verzoekers opperen, bevatten de bestreden beslissingen wel degelijk pertinente feitelijke overwegingen die de weigering van in overwegingname van de asielaanvraag ondersteunen. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich

nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig besluiten om de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging te nemen.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers hebben niet aangetoond dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind van New York van 20 november 1989 (hierna: IVRK) en van artikel 22bis van de Grondwet. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

"De bestreden beslissingen hebben een invloed op het verdere leven van de kinderen van verzoekers.

De bestreden beslissing zwijgt echter over de kinderen.

De bestreden beslissing is identiek aan een beslissing voor iemand zonder minderjarige kinderen en zwijgt in alle talen over de jonge kinderen.

De situatie van jonge kinderen in Afghanistan, is nochtans op zijn minst zeer gevaarlijk te noemen.

Zeker wanneer in het kader van een asielaanvraag, het kind diegene is die de vervolging ondergaan heeft, zoals in casu, had men dienen te motiveren met betrekking tot dit kind.

Het risico op ernstige schade is overigens des te groter voor een dergelijk kwetsbare categorie.

Ook de UNHCR oordeelt dat de lidstaten rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, daar waar gesteld wordt (stuk 3):

Recommendation:

- UNHCR recommends that if on asylum-seeker is accompanied by children, the determination on the asylum application also include an assessment of the best interests of the child (boy/girl) taking into account the child specific considerations in the UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seeker from Afghanistan, 17 December 2010, HCR/EG/AFG/10/04, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4d0b55c92.pdf>, and the UNHCR Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1 (A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22

December 2009, HCR/GIP/09/08, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/pclficl/4b2f4f6c2.pdf>. It is also recommended that decision-makers refer to the attached additional country guidance regarding children in Afghanistan.

De bestreden beslissing betreft een beslissing van een administratieve autoriteit en zoals elke administratieve beslissing dient ze het belang van het kind te onderzoeken. (Artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind; artikel 22bis Grondwet).

Volgens de directeur van UNICEF is Afghanistan is slechtste land ter wereld voor kinderen.

Het is evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft. De beoordeling van een onmenselijke of vernederende behandeling is verschillend. Het gebrek aan toegang tot de meeste elementaire rechten, toegang tot school, medische hulp, ..., is van die aard dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op de fysieke en morele integriteit.

Het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (met directe werking sedert de inwerkingtreding van het verdrag van Lissabon), legt de lidstaten op (en dus eveneens hun administratie) de volgende rechten na te leven en te waarborgen:

"Artikel 2: Recht op leven

1. Eenieder heeft recht op leven.

2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld"

Nochtans behaalt Afghanistan het wereldrecord van de kindersterfte. Amnesty International spreekt van 242 op 1000 kinderen, UNICEF van 257 op 1000. Dit komt erop neer dat ongeveer 1 kind op 4 niet de leeftijd van 5 jaar bereikt.

Het Handvest stelt verder in artikel 3 :

"Het recht op menselijke integriteit

1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit. (...)"

Het is belangrijk er de nadruk op te leggen dat het gebrek aan medische en sociale structuren een onmiddellijk en direct gevolg is van de oorlog.

"Artikel 14 van het Handvest: Recht op onderwijs

1. Eenieder heeft recht op onderwijs, alsmede op toegang tot beroepsopleiding en bijscholing.
2. Dit recht houdt de mogelijkheid in om het verplichte onderwijs kosteloos te volgen.
3. De vrijheid om instellingen voor onderwijs op te richten met inachtneming van de democratische beginselen en het recht van de ouders om zich voor hun kinderen te verzekeren van het onderwijs en de opvoeding die overeenstemmen met hun godsdienstige, levensbeschouwelijke en opvoedkundige overtuigingen, worden geëerbiedigd volgens de nationale wetten die de uitoefening ervan beheersen."

In Afghanistan gaan slechts 66% van de jongens en 40% van de meisjes naar de lagere school, omwille van het langdurige en onmenselijk gewapend conflict. Dit cijfer is zelfs lager daar waar het secundair onderwijs betreft, waar slechts 18% van de jongens naar school gaan en slechts van 6% van de meisjes. Deze cijfers van UNICEF bevestigen duidelijk dat het recht op onderwijs van de kinderen in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Afghanistan.

Deze dramatische humanitaire situatie is het directe gevolg van het gewapend conflict dat reeds 30 jaar duurt. Ze dient dan ook onderzocht te worden bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming aangezien ze een ernstig risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit en dat dit risico past in het kader van het gewapend conflict.

Bij deze humanitaire crisis dient men het risico toe te voegen op antipersoonsmijnen die elke dag kinderen doden of verminken in Afghanistan.

De bestreden beslissing diende zich uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel voor toekenning van een internationale bescherming voor de ouders.

De devolutieve werking verplicht ook de RVV een volledig onderzoek te doen van het 'reëel risico'.

"Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting VB/06- 1118 2 van de Raad voor vreemdelingen betwistingen, Pari. St. Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Vaste Beroepscommissie niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund".

Artikel 22bis Grondwet vormt de omzetting in Belgische wetgeving van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en dit artikel luidt als volgt:

"Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat".

Het is de verplichting van elke Belgische instantie het hogere belang van het kind te onderzoeken, niet de verplichting van de ouders.

In huidige procedure kunnen de rechten die in artikel 22bis van de Grondwet gegarandeerd worden en dus de rechten uit het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, ingeroepen worden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken moest het hogere belang van het kind in rekening nemen."

3.14. Artikel 3 van het IVRK bepaalt het volgende:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de schending van artikel 3 van het IVRK niet dienstig kan worden aangevoerd omwille van het feit dat dit verdragsartikel geen rechtstreekse werking heeft. Het IVRK is een internationaal verdrag dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Het feit dat het IVRK de grondwetgever heeft doen besluiten een artikel 22bis in de Grondwet op te nemen staat

los van de rechtstreekse werking van artikel 3 van het IVRK als dusdanig. Artikel 3 van het IVRK volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)).

3.15. Artikel 22bis van de Grondwet bepaalt het volgende:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Naar luid van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (*Parl. St. Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32*) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (*Parl. St. Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5*) Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kunnen de verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissingen aan te tonen (*cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223 630*).

3.16. Ten overvloede merkt de Raad op, waar verzoekers menen dat er bij de weigering tot in overwegingname van hun asielaanvraag geen rekening werd gehouden met de situatie van de kinderen, dat zij geenszins aannemelijk maken dat zij de specifieke situatie van hun minderjarige kinderen, de aanbevelingen van UNHCR in dat verband of de effecten van de humanitaire crisis op kinderen in Afghanistan in het kader van hun tweede asielaanvraag als nieuwe elementen hebben opgeworpen. Verzoekers kunnen dan ook niet verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierover uitspreekt bij het opmaken van de bestreden beslissingen die trouwens niet als een *“maatregel betreffende kinderen”* kunnen worden gekwalificeerd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers er verkeerdelijk van uitgaan dat onderhavig annulatieberoep een beroep in volle rechtsmacht betreft waarvan een devolutieve werking zou uitgaan. Een beroep met devolutieve werking betekent immers dat de beroepsinstantie zich een eigen oordeel moet vormen over de zaak en deze definitief beslecht waarbij zijn beslissing in de plaats komt van de eerder genomen beslissing zodat deze geen rechtsgevolgen meer heeft (zie RvS 8 september 2011, nr. 214 997). Tegen een beslissing houdende weigering van in overwegingname van een asielaanvraag staat enkel het in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde annulatieberoep open dat beperkt is tot een loutere wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing en geen devolutieve werking heeft.

Het tweede middel is, voor zover de erin vervatte bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN